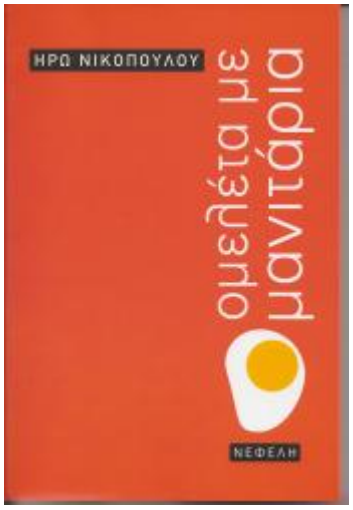
Ο Γιώργος Γιαννόπουλος για τη συλλογή διηγημάτων "Ομελέτα με μανιτάρια" (περ. Ένεκεν τ.χ. ,Μάρτιος 2008)

Αν υπάρχει «γυναικεία» γραφή στη λογοτεχνία, τα διηγήματα της Ηρώς Νικοπούλου αποτελούν μια ενδιαφέρουσα εφαρμογή του είδους, μια περιήγηση στους τρόπους που συναρθρώνουν τη γυναικεία ταυτότητα. Με ηρωίδες της «καθημερινότητας» αλλά και σε γόνιμο διάλογο με λογοτεχνικές περσόνες, η συγγραφέας επιλέγει μια γραφή χαμηλών τόνων με αφηγηματικές αρετές, παράλληλη με την πραγματικότητα, για να καταστήσει πιο έντονη την αποκάλυψη της αλήθειας1 μια κορύφωση, που παραπέμπει στην «πρωταρχική σκηνή» και υπογραμμίζει, σαν ερώτημα που αρθρώνεται σε δεύτερο επίπεδο, μια θεμελιώδη «γυναικεία» αντίφαση. Πώς το σώμα που ενέχει και αντέχει τη ζωή μπορεί να σταθεί μέσα στο ποτάμι του χρόνου και απέναντι στα, φαλλικού περιεχομένου φαντάσματα, που ορίζουν τη ζωή του έτερου ήμισυ και καθορίζουν, σε μεγάλο βαθμό ακόμη δυστυχώς, την κυρίαρχη αισθητική και ιδεολογία.